

Kinderspel

Angela Marsons bij Boekerij:

Stille schreeuw

Wreed spel

Verloren meisjes

Schijndood

Bloedlijn

Dolende zielen

Vermoorde onschuld

Verborgene waarheid

Laatste belofte

Vergeeten verleden

Kinderspel

Angela Marsons

Kinderspel

Ze had echt met me mee moeten spelen...
Maar ze hoort me niet meer.

Vertaald door Textcase

ISBN 978-90-492-0492-1

ISBN 978-94-023-2467-9 (e-book)

ISBN 978-90-528-6808-0 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Child's Play*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Henry Steadman

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase

© 2019 Angela Marsons

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Dit boek is opgedragen aan Jez Edwards.

Echt ontzettend bedankt.

PROLOOG

WINTER 2010

‘Kom op, zeg, wat wil je nou?’

Ze wrijft zich in haar handen en het gebaar roept meteen herinneringen op aan mijn jeugd. Alleen ben ik geen kind meer... en ik ben boos. Maar dat hoeft zij niet te weten. Tenminste, nog niet.

‘Wat doen we hier eigenlijk?’ Ze kijkt om zich heen naar het lege park.

Het is half januari en één graad boven nul. De zon gaat over twintig minuten onder.

Zoals gehoopt is ze afgekomen op mijn belofte dat ik iets voor haar zou hebben. Ik klop naast me op het speeltoestel. ‘Als je gaat zitten, heb ik iets voor je.’

Hoewel ze duidelijk twijfelt, wint haar nieuwsgierigheid het.

Hier droom ik al acht jaar van.

‘Kom op, wat is dit voor...’

‘Weet je nog dat je me vroeger meenam naar deze speeltuin?’ vraag ik.

Ze aarzelt. ‘Nou, eh...’

‘Weet je nog dat je me duwde terwijl ik schommelde, met me op de wip ging en dat we samen voetbalden?’

‘Toe nou, het is al laat. Ik wil naar huis.’ Nu klinkt er een vleugje angst in haar stem door. Ze weet dat er iets mis is.

Langzaam schuift ze bij me vandaan, maar ik grijp haar bij haar arm. ‘Weet je dat niet meer? Echt niet? O ja, dat komt omdat je dat allemaal

nooit gedaan hebt, teringwrijf.' Nu draai ik haar naar me toe.

'Wat...'

Ik heb dit in gedachten al zo vaak geoefend. Daarom weet ik precies wat er nu gaat gebeuren. Ik hef mijn rechtervuist en raak haar precies tegen haar slaap, zodat ze bewusteloos ineenzakt.

Ik voel een oprechte glimlach opkomen. Dat voelde bijna net zo goed als ik me had voorgesteld.

In het afnemende licht werk ik snel door, want ik weet niet hoelang ze buiten westen zal blijven. Precies als ik de laatste knoop bij haar enkel vastmaak, kreunt ze zachtjes.

'Wat heb je...'

'Zit dat goed zo?' Ik recht mijn rug om mijn werk in ogenschouw te nemen.

Omdat het draaitoestel alleen uit metalen buizen bestaat en dus de vorm van een spinnenweb heeft, heb ik haar op haar buik gelegd en haar benen gespreid. Vervolgens heb ik die aan twee van de buizen van het web vastgebonden. Haar bovenlichaam bungelt over de rand aan de andere kant van het draaitoestel en haar hoofd raakt net het betonnen onderstel waar het ding op gemonteerd is. Haar handen heb ik op haar rug gebonden.

'Maak me los, hier word ik kotsmisselijk van.'

'Dat lijkt me wel de minste van je zorgen.' Ik geniet van zowel de angst in haar stem als haar pogingen om zich te bewegen.

'Au!' Ze gilt het uit als het prikkeldraad de huid van haar polsen doorboort. Het was een ontzettende rotklus om haar ermee vast te binden, maar het helderrode resultaat dat ik zie opwellen maakt het de moeite waard.

'Je had me hier gewoon één keertje mee naartoe moeten nemen,' zeg ik, terwijl ik het draaitoestel een zetje geef.

Ze begint opnieuw te schreeuwen als haar hoofd herhaaldelijk het beton raakt.

Met een glimlach blijf ik draaien. Niemand zal haar horen. Jaren geleden zijn twee van de huizen rond dit parkje ingestort, gevolg van de oude mijn-
gangen in dit gebied. Daarna zijn alle huizen onbewoonbaar verklaard en
verlaten. De kinderen die hier nu nog spelen, wonen niet in de buurt. En
op een avond als deze zijn ze al helemaal nergens te bekennen.

‘Alsjeblieft...’

‘Zwijg. Nu is het mijn beurt.’ Ik geef het spinnenweb een hardere zet. Bij
elke rotatie blijven er plukken haar aan het beton kleven. ‘Nu zou je wel
willen dat je een keertje de moeite had genomen om met me te spelen, hè?’
Ik ga nog wat sneller draaien.

Tussen het schreeuwen door hapt ze wanhopig naar adem. Steeds weer
wordt haar hoofd tegen het beton en het grind gebonkt. Langzaam gaat
het gegil over in gekreun en daarna verliest ze af en toe het bewustzijn.

Daarom trek ik hard aan het spinnenweb om het stil te zetten. Tijd om
de andere kant op te gaan.

Het prikkeldraad maakt diepere wonden in haar huid als ik de snelheid
weer opvoer.

Eindelijk heeft ze tijd voor een spelletje met me. Een spelletje dat ik wil
spelen.

Haar bloed vormt een rode cirkel op het beton.

Opnieuw verhoog ik de snelheid, tot het draaitoestel haast een waas
wordt. ‘Je had naar me moeten luisteren!’ roep ik, terwijl ik zo hard moge-
lijk aan het ding slinger.

Haar reactie is nauwelijks meer dan een vaag gejammer. De rode vlekken
op de grond breiden zich uit en er kleeft inmiddels ook huid aan het beton.

Ineens hoor ik het bot van haar schedel breken; het gejammer stopt. Na
nog een laatste harde zet aan het draairek zet ik een stap achteruit. ‘Had je
maar tijd vrij moeten maken om met me te spelen,’ zeg ik, al weet ik dat ze
me niet meer kan horen. Ik draai me om en loop weg.

Het rek, met daarop haar slappe, levenloze lichaam, draait langzaam uit.

HEDEN

Om 23.29 uur kwam Kim Stone aan bij het afzetlint. De zon was al zeker drie uur onder, maar toch was op deze avond in augustus de warmte van de dag nog voelbaar.

Ze had de meldkamer opgedragen om ook haar collega, rechercheur Bryant, op te roepen. Tussen de patrouillewagens, de ambulance en het busje van de patholoog-anatoom was zijn Astra-stationwagen echter nog niet te zien.

Ze keek nog eens naar de ambulance en het busje. Slechts een van die twee was toch maar nodig?

Terwijl ze haar helm afzette, vroeg ze zich af wat haar collega aan het doen was geweest toen de oproep bij hem was binnengekomen. Bryant kennende had hij op het punt gestaan om bij een misdaadserie op tv in slaap te vallen.

Kim had net met Barney een avondwandeling willen gaan maken, maar die was verworden tot een snel rondje zodat hij zijn behoefte had kunnen doen en de belofte dat ze, ongeacht hoe laat ze thuis was, later nog even naar het park zouden gaan. Ze had niet tegen de hond gezegd dat ze naar Haden Hill Park moest, want ze dacht niet dat hij blij zou zijn om thuisgelaten te worden terwijl zij naar het park ging waar ze 's ochtends altijd gingen wandelen.

Haden Hill House was een oud huis uit de negentiende eeuw, dat in

1878 evenals het naastgelegen park in opdracht van George Alfred Haden Haden-Best gebouwd was. Haden-Best had oorspronkelijk het naastgelegen, nog oudere Haden Hall willen laten slopen. Zijn oudere tante, de weduwe van de vorige eigenaar van het huis, had daar echter nog gewoond en toen zij uiteindelijk in 1903 was overleden, had haar neef zijn plannen om Haden Hill House nog verder uit te breiden inmiddels laten varen. Daarom stonden beide gebouwen er vandaag de dag nog steeds. Toen George Alfred Haden Haden-Best zelf in 1921 was overleden, waren het huis, het oude Haden Hall en de vijfenvijftig hectare land eromheen door middel van openbare inschrijving aan de gemeente verkocht, die had besloten er een park van te maken. Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd zowel Haden Hall als het nieuwere huis gebruikt als opvangtehuis voor evacués en als schuilplaats tijdens bombardementen. Het oude Haden Hall was helaas in 1977 zwaar beschadigd bij een brand, maar dankzij de opbrengsten van een loterij was het gebouw in de jaren tachtig en negentig gelukkig gerestaureerd.

Kim was vanaf de ingang van het park aan Haden Park Road naar de speeltuin op het hoogste punt van het park gestuurd, dat een klein eindje bij beide landhuizen vandaan lag. Ze zag een kleine groep toeschouwers langs de agenten en auto's proberen te gluren en verderop langs de weg gingen steeds meer deuren open. Blijkbaar was de plaatselijke bevolking inmiddels klaar met enkel door ramen en vitrage koekelorenen.

Kim liet haar politiepas zien en dook onder het afzetlint door. Ze liep in de richting van de fluorescerende jassen en zaklampen die bij afwezigheid van vaste lantaarns het gebied moesten verlichten.

De agenten lieten haar door en ze kwam langs het ambulancepersoneel, dat zo te zien niets meer te doen had, maar desalniettemin naast de giraffevormige glijbaan was blijven napraten.

‘Hoi, Keats,’ zei ze toen ze kleine patholoog-anatoom zag.

Hij zocht iets in zijn koffertje, dat op een wiebelspeeltuig in de vorm van

een tekenfilmfiguur stond. Somber schudde hij zijn hoofd.

Kim vroeg zich even af wat ze hier zou aantreffen, maar toen beseftte ze dat zijn uitdrukking niets te maken had met de plaats delict. ‘Hij komt er zo aan,’ zei ze.

Keats stak nu eenmaal nooit onder stoelen of banken dat hij veel meer ophad met haar collega dan met haar. Daar zat Kim echter niet mee, want dat gold voor de meeste mensen. Toen ze langzaam een glimlach op het gezicht van de kleine man zag verschijnen, begreep ze dat Bryant gearriveerd moest zijn.

‘Goedenavond, Keats,’ zei haar collega met een glimlach en een uitgestoken hand.

Kim wierp Bryant een geërgerde blik toe, die hij echter negeerde.

Keats grijnsde. ‘Dat is nu eens een echte begroeting...’

‘Sorry hoor, maar had ik nou begrepen dat hier ergens een lichaam gevonden was?’ vroeg Kim, terwijl ze nadrukkelijk rondkeek.

‘Dat klopt, inspecteur. En niemand heeft de arme ziel met een vinger aangeraakt, op het controleren op tekenen van leven na.’

‘Goed, wijs me dan maar waarh-’

‘Heren,’ zei Keats tegen een groepje agenten.

Alsof er een knop was omgezet om het toneel te verlichten voor de hoofdakke werd het gebied links van Kim fel verlicht met zaklampen.

Het duurde een paar seconden voor haar ogen aan het licht gewend waren. Bryant was naast haar komen staan en ze snakten tegelijk naar adem.

‘Wat krijgen we nou?’ vroeg hij.

Dat was precies wat Kim ook dacht.

In één oogopslag nam Kim het slachtoffer in zich op. Ze was waarschijnlijk in de vijftig en zat op de rechterschommel. Haar handtas was netjes naast het metalen frame gezet. Hij stond niet open en de inhoud lag ook niet verspreid over de grond. Zelfs de schouderband was netjes aan de linkerkant opgevouwen.

Toen ze echter nogmaals keek, begonnen Kim andere details op te vallen. Het dikke, grijze haar van de vrouw was goed gekapt. Zelfs in het licht van de zaklantaarns zag ze lippenstift glinsteren. De vrouw had een aantrekkelijk gezicht, dat getekend begon te raken door de tijd, maar nog geen echte rimpels vertoonde. In haar oren waren kleine parelknopjes te zien, passend bij het enkele snoer om de hals, die ook de eerste tekenen van ouderdom liet zien. De parelketting verdween onder een witte blouse met een kraagje, die weer bedekt werd door een dun vestje met driekwartmouwen. Een blauwe rok met kleine gele bloemen viel net over haar knieën, maar zou als ze stond waarschijnlijk nog wat lager komen. Een nylon panty bedekte haar benen en voeten, die in blauwe pumps met vijf centimeter hoge hakken waren gestoken.

Gewoon een vrouw van middelbare leeftijd, die tijdens haar wandeling door het park even gestopt was om te schommelen. Misschien omdat ze dat vroeger altijd graag had gedaan, misschien in een opwelling. Volkomen onschuldig, op twee zaken na: de felrode vlek op de voorkant van haar blouse en het prikkeldraad dat om haar polsen was gebonden.

Haar lichaam hing voorover alsof het wilde vallen, maar het nare draad,

verstrengeld met de schakels van de schommel, hield haar op haar plaats. Omdat haar benen iets gebogen waren, schuurden de punten van haar pumps over de grond.

‘Een soort van uit de hand gelopen seksspelletje?’ opperde Bryant.

‘Dat valt onmogelijk te zeggen,’ reageerde Kim. Op de een of andere manier had ze moeite om haar blik af te wenden. Als je het prikkeldraad even wegdacht, kon je de vrouw overdag gezellig zien schommelen, lachend en wel, met naast haar een kleinkind dat enthousiaste kreetjes slaakte. Maar zo ’s avonds zou het geheel zelfs zonder het bloed en het prikkeldraad een sinistere aanblik hebben geboden.

‘Wie heeft haar gevonden?’ vroeg ze aan niemand in het bijzonder.

‘Die gast daar bij het klimrek. O, en ontwijk die poel op het grind maar. Die is van hem,’ zei een van de agenten.

Bryant draaide zich om en knikte. ‘Zal ik hem...’

‘Nee,’ zei Kim. ‘Ga jij maar even door haar handtas. Keats zal jou veel minder snel afsnauwen dan mij.’

De patholoog-anatoom hield er niet van als ze aan de spullen op de plaats delict kwamen voor de technici ernaar hadden kunnen kijken, maar vanwege de goede verstandhouding tussen Bryant en Keats zou hij zijn bemoeienis waarschijnlijk wel accepteren.

Kim wist uit ervaring dat het niet handig was om Keats meteen al aan het begin van een zaak tegen zich in het harnas te jagen.

Veel van Keats’ genegenheid voor haar collega kwam voort uit het feit dat hij medelijden had met Bryant omdat hij de hele dag met haar zat opgescheept. De patholoog-anatoom vond dat het Bryant daarom al voldoende tegenzat en daar was Kim het niet noodzakelijkerwijs mee oneens, bedacht ze.

Intussen liep ze om de plas kots op de grond heen naar de blonde man die op de grond zat.

Hij zat met zijn rug tegen het klimrek geleund, met zijn knieën

opgetrokken en zijn armen eromheen geslagen. Zijn blik was op de grond gericht. Ze schatte hem ergens in de twintig. Hij droeg een sweater en een donkere spijkerbroek. ‘Hoi.’ Ze liet haar politiepas zien.

Hij hees zichzelf overeind.

‘Je mag ook blijven...’

‘Ik wil gewoon naar huis, agent. Ze zeiden dat ik mocht gaan als ik eenmaal met een van de rechercheurs had gepraat.’

‘Dat is prima...’ Ze keek naar de agente die naast hem stond.

‘Eric,’ zei die. ‘Eric Hanson, uit...’

‘Bedankt.’ Kim ging ervan uit dat de jongeman nog wel in staat was om zelf te spreken.

Zijn blik was opnieuw afgeleden naar de schommel en werktuiglijk begon hij zijn hoofd te schudden.

Kim ging voor hem staan, zodat ze zijn zicht blokkeerde, en knikte in de richting van het plastic flesje water in zijn hand. ‘Neem een slokje, joh.’

‘Nee, het gaat wel,’ zei hij hoofdschuddend.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ze.

‘Ze zat gewoon... Ik keek en...’ Zijn ogen starden dwars door haar heen, gericht op het beeld van wat hij had gezien.

Wat Kim echter van hem wilde, waren niet de gruwelen die hij had gezien, maar de feiten. ‘Oké, Eric, even terugspoelen,’ zei ze om hem weer naar het heden te halen. ‘Hoe laat was je in het park?’

‘Zo rond half elf,’ zei hij. Nu keek hij haar wel aan. ‘Ik kwam uit de club en wilde dat laatste biertje er nog even af lopen. Ik had zin in een ommetje.’

‘Kwam je dan daarvandaan?’ Ze knikte in de richting van het pad dat naar de club leidde. Hoewel die geen deel uitmaakte van het park, liep er wel een pad van de Old Hill Cricket Club naar de ingang waar zij net had geparkeerd.

‘Ja, ik was wat gaan drinken met m’n vrienden en...’

‘Ben je onderweg iemand tegengekomen?’

Opnieuw schudde hij zijn hoofd.

‘Heb je iets gehoord toen je hier aankwam?’

‘Niks. Het was dood...’ Zijn stem stierf weg toen dat ene woord hem herinnerde aan wat hij had gezien.

‘Je hebt niets gezien en niets gehoord en wel meteen de politie gebeld?’ vroeg ze.

Hij knikte.

‘En toen?’

Er verscheen een schuldbevuste blik op zijn gezicht. ‘Hoe bedoelt u?’

‘Heb je haar aangeraakt?’

Hij aarzelde even en schudde toen zijn hoofd.

‘Weet je het zeker, Eric?’ drong ze aan. Dat moesten ze zeker weten.

‘Het spijt me, maar ik heb niets gecontroleerd of zo. Ik bedoel, ik durfde gewoon niet...’

Nu begreep Kim waar die schuldbevuste blik en ontwijkende antwoorden vandaan kwamen. Hij schaamde zich omdat hij niet had durven kijken of de vrouw nog leefde. ‘Dat is niet erg. Ik denk niet dat je iets voor haar had kunnen betekenen.’

Hij glimlachte dankbaar.

Bryant kwam naar hen toe.

‘Goed, Eric, je hoort van ons als we nog iets van je willen weten. En mocht je je nog iets herinneren, laat het ons dan vooral weten.’ Hij knikte en Kim richtte haar blik op de agente naast hem. ‘Zorg dat hij door iemand naar huis wordt gebracht.’

‘Zeker, mevrouw.’

Vervolgens wendde ze zich tot haar collega. ‘En?’

‘Mitch is net gearriveerd en bespreekt nu met Keats hoe ze haar het best van de schommel af kunnen krijgen.’

‘Weten we hoe ze heet?’

‘Belinda Evans, eenenzestig jaar. Ze woont in Wombourne en rijdt in een BMW5 van nog geen twee jaar oud.’

Kim trok een wenkbrauw op. Hij was de laatste paar minuten beduidend meer te weten gekomen dan zij.

‘Haar autosleutel zat in haar handtas, net als haar portemonnee. Die was trouwens onaangeroerd. Er zat ook een rijbewijs in, net als een make-up-tasje, een pen, een bril en een pakje pepermuntjes. Geen mobieltje.’

‘En haar auto?’

‘Die staat keurig netjes vijftig meter bij het hek vandaan geparkeerd. Hij is op slot en er lijkt niets mee aan de hand te zijn.’

‘Goed werk, Bryant.’ Ze liep naar de ingang van het park. ‘Het merendeel van die informatie is volkomen overbodig, maar je bent er wel in geslaagd om één stukje informatie op te diepen dat bijzonder nuttig is.’

‘Welk stukje?’

‘Dat Belinda Evans blijkbaar vrijwillig en op eigen gelegenheid hierheen is gekomen.’

Kim liep de onderzoekkamer binnen en besepte meteen dat er iets niet klopte. Dat lag niet aan het feit dat de ruimte leeg was geweest toen ze om half acht vanochtend naar Woody was gegaan om hem op de hoogte te stellen van de gebeurtenissen van de vorige avond en er nu drie mensen zaten. Dat was het niet, want dat was precies wat ze verwacht had. De verandering was subtieler van aard...

Ineens zag ze het. 'Bryant, waarom staat Betty op jouw bureau?'

Hij had de trofeeplant nog niet één keer weten te veroveren.

Stacey gniffelde. 'Ik heb 't je gezegd.'

'Ik pas gewoon even op haar nu Penn het merendeel van de week weg is, baas.' Hij zweeg even. 'En ik wilde ook kijken hoe het eruit zou zien.'

'Dan zul je haar moeten verdienen.' Ze zette het plantje weer in het raamkozijn en keek haar collega's aan. 'En wat heb jij aan je voeten, Penn?'

'Gympen, baas.'

In tegenstelling tot zijn voorganger, had Penn weinig op met nette kleding. Zijn gebruikelijke zwarte broek en witte overhemd waren in orde en voldeden aan Kims verwachtingen, zij het net. Maar als je hem in een pak hees, zag het er op de een of andere manier net zo rottig uit als hij zich erin voelde.

Ze moest toegeven dat ze weinig wist van herenmode, maar de brede grijze krijtstreep leek echt al sinds ergens in de jaren negentig uit de mode te zijn. Penns blonde bos met krullen maakte het geheel niet veel beter, al was ze blij te zien dat hij zijn bandana thuis had gelaten en zelfs met

haarproducten geprobeerd had de boel te temmen. Maar die gymmen... 'Luister, Penn. Ik weet niet wat Travis wel of niet goedvond als je in de rechtbank moest verschijnen, zelfs voor een oude zaak, maar als lid van mijn team vertegenwoordig je...'

'Ze staan onder het bureau, baas,' zei Bryant, die achter haar stond.

'Hè?'

'Zijn nette schoenen staan onder het bureau. Sorry, maar ik kon je er niet nog verder in laten lopen. Je bent er al zo makkelijk in getrapt.'

Penn grijnsde en bukte zich om zijn veters los te maken.

'Wat zijn jullie toch grappig,' zei ze hoofdschuddend.

'Maar na de zaak ben ik weer hier, toch, baas?' vroeg Penn hoopvol. 'Ze zijn tegen vieren wel klaar.'

Ook Bryant en Stacey wachtten vol verwachting op haar antwoord.

Kim kwam serieus in de verleiding om erin mee te gaan, maar zei desondanks: 'Nee, Penn. Je gaat gewoon naar huis. Woody geeft geen krimp.'

Er klonk een collectief gekreun op.

'Het zijn niet mijn regels, mensen.' Ze stak in een verdedigend gebaar haar handen omhoog.

Een maand geleden was er een memo rondgestuurd naar alle leidinggevenden van de politie West Midlands, maar Kim had daar in eerste instantie helemaal geen aandacht aan geschonken. Helaas had ze niet veel later bij Woody moeten komen, die haar een geprint exemplaar van de memo overhandigd had. Het korps zat in een crisis. De wervingscijfers daalden, het aantal geweldsdelicten steeg en de hoeveelheid burn-outs onder het personeel was nog nooit zo hoog geweest.

'Je laat ze veel te hard werken,' had Woody gezegd, wuivend met de memo.

'Zijn al die dingen dan mijn schuld?' had Kim nog gevraagd. Zij leidde een team van drie mensen en zelfs als ze hen alle drie tegelijk een burn-out in zou jagen, zou dat nog geen enkele invloed op die getallen hebben.

'Je weet wat ik bedoel,' had haar baas gebromd.

‘Ik zal nog beter op ze letten,’ had ze daartegen ingebracht.

‘Het zijn net honden, Stone.’

‘Hoe bedoelt u, meneer?’

‘Ze verbergen het als ze zich niet goed voelen,’ had hij verduidelijkt. ‘Agenten hebben er een hekel aan om het toe te geven als iets niet gaat. Ze worstelen zich erdoorheen. Je merkt pas iets als het al te laat is.’

‘Wat moet ik dan doen?’

‘Geef ze wat meer rust, Stone. Je moet ze beter managen, zorgen dat ze voldoende ontspanning krijgen. Probeer je aan de diensttijden te houden en hou in de gaten of zich opvallende veranderingen in hun emotionele reacties voordoen.’

Kim had een wenkbrauw opgetrokken.

‘Goed, in jouw geval kun je beter kijken naar veranderingen in gedrag. Fysieke tekenen zoals zich terugtrekken of licht ontvlambaar of zelfs agressief gedrag. Dat staat hier allemaal in.’ Opnieuw had hij met het vel papier gezwaaid.

‘Begrepen, meneer. Ik heb alleen één vraag,’ had ze na een blik op de memo gezegd.

‘Ga je gang.’

‘Hebben de criminelen die memo ook ontvangen?’

Als ze het zich goed herinnerde, had hij vervolgens het vel naar haar toe geschoven en gezegd dat ze op moest hoepelen.

Het kwam ontzettend slecht uit dat Penn juist deze week naar de rechtbank moest. De afgelopen weken zou dat geen enkel probleem zijn geweest, want ze waren na het afronden van hun laatste grote zaak, die van de maniak die traumatische gebeurtenissen uit Kims leven had nagebootst, bezig geweest met routinezaken.

Helaas had het om niet even in Kims agenda gekeken bij het voor de rechter brengen van de moordzaak waarin Penn de arresterend rechercheur van het korps West Mercia was geweest. Ze kon niet anders dan hem bij het proces laten verschijnen.

‘Oké, aan de slag.’ Ze hees zich op de rand het bureau tegenover het whiteboard. ‘Belinda Evans, eenenzestig jaar oud, is ’s avonds laat in Haden Hill Park aangetroffen, vastgebonden aan een schommel. De vrouw was netjes gekleed en is met haar eigen auto naar het park gereden. Ze had geen mobiele telefoon bij zich. Ze woont in een mooie wijk in Wombourne en heeft nooit met de politie te maken gehad. Stace, ik wil alles horen wat je over haar te weten kunt komen. Bryant en ik gaan zo eerst naar haar huis en daarna wonen we om tien uur de autopsie bij Keats bij.’

‘Begrepen, baas,’ zei Stacey, en ze wendde zich naar haar computer.

‘Omdat Penn deze week verder afwezig is, heeft Woody het verhoren van de getuigen overgedragen aan inspecteur Plant en zijn team.’ Normaliter deed Penn dat.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Wie zou nou een arm oud –’

‘Zeg, eenenzestig is nog helemaal niet oud, vriend,’ zei Bryant, die als enige in de ruimte langzaam in de buurt begon te komen van die leeftijd. ‘En ik zet in op Eleanor.’

‘Welke Eleanor?’ vroeg Kim met een frons.

‘Ik heb geen idee wat haar achternaam was, maar het schijnt dat ze door het park dwaalt, op zoek naar haar verloren geliefde. Dat was een monnik en hij zou levend ingemetseld zijn in een muur en...’

‘Of Annie Eliza,’ voegde Stacey daar met wijd opengesperde ogen aan toe. ‘Zij woonde daar helemaal alleen, ongetrouwd en kinderloos en...’

‘Of Yvette?’ opperde Bryant.

‘Nog zo’n stom spook?’ Kim liep in de richting van de Viskom.

‘Nee, zij bestaat echt. Ze presenteert een programma over spookhuizen en zij hebben vaker onderzoek gedaan naar...’

‘Genoeg, mensen.’ Kim pakte haar jack en wierp een blik op het whiteboard, dat enkele minieme details bevatte. Op dit moment was Belinda Evans niets meer dan een opsomming, een verzameling feiten die alleen van de plaats delict afkomstig was. Maar ze had het gevoel dat de vrouw al heel snel veel meer zou worden dan dat.

Wombourne was een dorp van Angelsaksische oorsprong in de gemeente South Staffordshire. Ondanks de enorme aanwas van mensen vanuit de nabijgelegen stad Wolverhampton ademde het dorpje nog echte gemeenschapszin.

Bryant parkeerde achter een patrouillewagen op Trident Road, dat een paar straten van het park midden in het dorp verwijderd lag.

Toen ze uitstapte, viel het Kim meteen op dat de vrijstaande, brede bungalow recent geschilderd was. Een halfhoog hek omsloot de voortuin en verdween achter het huis. Aan beide kanten van de voordeur hingen mandjes met roze en witte bloemen. Het geheel zag er keurig en gezellig uit, zonder dat het de eigenaar al te veel moeite zou kosten om dat zo te houden.

‘Koos mijn vrouw maar voor zoiets,’ klaagde Bryant terwijl hij de agent bij het hek zijn politiepas liet zien. ‘Ik blijf niezen door al die verdraaide bloemen die ze...’

‘Wacht even,’ zei Kim. ‘Is er belangstelling?’ vroeg ze aan de agent bij het hek.

‘Genoeg, mevrouw,’ zei hij. ‘De inwonster van nummer zeventien heeft ruim een uur uit haar slaapkamerraam staan kijken, maar twintig minuten geleden is ze vertrokken. Er woont ook iemand op nummer eenentwintig en die heeft niet door dat wij allang weten dat hij of zij al drie kwartier door de vitrage staat te gluren. Meneer Blenkinsop van nummer veertien verderop zet lekkere thee.’

Kim glimlachte. In haar ervaring had je vier types burens. Het eerste soort, haar persoonlijke favoriet, waren de mensen die het geen donder uitmaakte wat zich buiten hun huis afspeelde. De tweede groep waren de mensen die wel wilden weten wat er aan de hand was, maar dat niet wilden laten zien. Het derde type buur was openlijk nieuwsgierig, maar ook snel weer afgeleid, en dan had je nog de vierde groep, die professioneel gezien haar favoriet was: mensen zoals meneer Blenkinsop, die niet alleen openlijk nieuwsgierig waren, maar ook hun best deden om erachter te komen wat er aan de hand was. ‘Geniet ervan,’ zei ze. Toen liep ze achter Bryant aan, die al in de hal van het huis stond.

‘Oplettende knul,’ merkte Kim met een blik op de agent op.

‘Geef hem een plantje,’ reageerde Bryant, die naar links ging. Het feit dat het hem nog niet gelukt was om de plant te bemachtigen, was inmiddels een vaste grap in onderzoekkamer geworden. En Bryant haalde eruit wat erin zat.

‘Zo te zien is dit een eenvoudig ingedeeld huis,’ merkte hij op. ‘Woonkamer links, slaapkamers rechts. Redelijk groot.’

De hal was behangen met een reliëfbehang dat in een saaie lichtbeige kleur was geschilderd. In de kamers troffen ze een soortgelijk kleurenpalet aan, waardoor het hele huis er fris en keurig, maar ook wat afstandelijk uitzag.

‘Hoeveel?’ Kim wierp een blik door de woonkamer. Ze wist dat bungalows in deze regio behoorlijk duur waren.

‘Ik gok op zo’n driehonderdduizend pond,’ zei Bryant met een frons.

‘Ik had iets groters verwacht.’ Dat baseerde Kim op de auto van het slachtoffer, zowel het model als het bouwjaar.

‘Ja, precies.’ Bryant liet een vinger over het dressoir glijden. ‘Het is een leuk huis, maar...’ Zijn stem stierf weg toen hij de bovenste lade opentrok. ‘Leeg.’ Hij keek naar Kim.

Kim haalde haar schouders op en liep de kamer verder rond. De televisie

was weliswaar een flatscreen, maar had het formaat van een computer-monitor. Een ouderwetse muziekinstallatie stond op een klein kastje met twee laden in de andere hoek. Kim zag geen speakers en het meubel leek er alleen voor de vorm te staan. Ze trok de laden van het kastje open. ‘Deze zijn ook leeg.’

Ze liepen naar de keuken, die meestal het hart van het huis vormde. In dit gebouw leek dat hart echter een hartstilstand te hebben opgelopen. Het was een functionele ruimte vol blokken, hoeken en randen. Niets verzachtte de kille aanblik of bracht wat leven in de brouwerij. Geen snijplanken, geen placemats, geen blikken thee, geen brooddoos, geen theepot... Niets van al die dingen die zoveel mensen hadden en niet echt gebruikten.

Opnieuw trok Bryant een aantal deurtjes en laden open. ‘Er ligt wel wat, maar nauwelijks meer dan in de woonkamer. Hoe moeten we bewijs vinden dat ons in de richting van haar dood wijst als er nauwelijks iets te vinden is dat ons zegt dat ze heeft geleefd?’

Kim wendde zich tot haar collega. ‘Kolere, Bryant, ben je weer aan de zware literatuur?’

‘Nou, volgens Carl Jung...’ Bryants woorden stierven weg toen er achter hen een kuchje opklonk.

Kim draaide zich om en kreeg prompt het gevoel geen adem meer te kunnen halen.

‘Jezus,’ fluisterde Bryant.

Ze staarden allebei naar de persoon tegenover hen en Kim had het gevoel dat ze naar een geest keken.